

ἄσασθαι, απαρ. Μέσ. αορ. α' του ἄω, χορταίνω.

ἄσατο, συνηρ. αντί *άασατο*, γ' ενικ. Μέσ. αορ. α' του *άάω*, πληγώνω, βλάπτω.

ἄσάφεια, ἤ, συγκεχυμένη κατάσταση, αοριστία, θολούρα, ασάφεια, σε Πλάτ.

ἄ-σᾶφής, -ές, ακαθόριστος στις αισθήσεις, αμυδρός, δυσδιάκριτος, ασαφής, σε Θουκ. · ή στο μυαλό, συγκεχυμένος, δυσνόητος, σε Σοφ., Θουκ. · νύξ *άσαφεστέρα ἐστίν*, κατά τη διάρκεια της νύχτας βλέπει κανείς λιγότερο καθαρά, σε Ξεν. · επίρρ. -*φῶς*, σκοτεινά, θολά, δυσνόητα, *άσαφῶς ποτέρων ἀρξάντων*, χωρίς να ξέρουμε ποιος άρχισε πρώτος, σε Θουκ.

ἄσάω, μόνο σε Παθ., βλ. **ἄσάομαι**.

ἄ-σβεστος, -ον και -η, -ον · **I.** ἀκόρεστος, αδιάλειπτος, άσβεστος, ασίγαστος, λέγεται για τη φωτιά, σε Ομήρ. Ιλ. · επίμονος, λέγεται για το γέλιο κ.λπ., σε Όμηρ. · *άσβεστος πόρος ὠκεανοῦ*, ακατάπαυστη, ασταμάτητη ροή του ὠκεανού, σε Αισχύλ. **II.** ως ουσ., *άσβεστος* (ενν. *τίτανος*), ἤ, ασβέστης, σε Πλούτ.

ἄσε, συνηρ. αντί *άασε*, γ' ενικ. αορ. α' του *άάω*, πληγώνω, βλάπτω.

ἄσέβεια, ἤ, ασέβεια, ανευλάβεια, ανιερότητα, σε Ευρ., Ξεν. κ.λπ.

ἄσεβέω, μέλ. -*ήσω*, **1.** είμαι ασεβής, βλασφημῶ, προσβάλλω τους θεούς, *είς τινα* ή *είς τι*, σε Ηρόδ., Ευρ. · *περί τινα* ή *τι*, σε Ηρόδ., Ξεν. **2.** με αιτ. προσ., αμαρτάνω, σε Αισχύλ. · απ' όπου σε Παθ., *ἡσέβηται οὐδέν*, κανένα αμάρτημα δεν έχει διαπραχθεί, σε Ανδοκ.

ἄσέβημα, -ατος, τό, ασεβής ή βλάσφημη πράξη, ιεροφυλία, σε Θουκ., Δημ.

ἄσεβής, -ές (σέβω), αθεόφοβος, άθεος, ανόσιος, βλάσφημος, σε Σοφ. · τό *άσεβές* = *άσέβεια*, σε Ξεν.

ἄ-σειρώτος, -ον (σειρά), αυτός που σύρεται από δύο άλογα, σε Ευρ.

ἄσελγαίνω, παρατ. *ἡσέλγαινον*, μέλ. -*ἄνω*, Παθ. παρακ. *ἡσέλγημαι* · συμπεριφερόμαι ασελγῶς, λάγνα, ακολασταίνω, σε Πλάτ. — Παθ., λέγεται για γεγονότα, *τὰ ἡσελγημένα*, έκφυλες πράξεις, ακολασία, σε Δημ.

ἄσέλγεια, ἤ, ασέλγεια, σε Πλάτ., Δημ.

ἄσελγής, -ές, ασελγής, λάγνος, ακόλαστος, βίαιος, σε Δημ. · επίρρ., *άσελγῶς πίονες*, υπερβολικά παχείς, χοντροί, σε Αριστοφ. · *άσελγῶς ζῆν*, σε Δημ. (προέλ. από -σελγής είναι αμφίβ.).

ἄ-σέληνος, -ον (σελήνη), αυτός που δεν έχει φεγγάρι, ασέληνος, νύξ, σε Θουκ.

ἄσεπτέω, = *άσεβέω*, σε Σοφ.

ἄ-σεπτος, -ον (σέβω), ανόσιος, βέβηλος, σε Σοφ., Ευρ.

ἄσεσθε, β' πληθ. Μέσ. μέλ. του ἄω, χορταίνω.

ἄσεῦμαι, Δωρ. αντί *άσομαι*, μέλ. του ἄδω.

ἄση[ᾶ], ἤ (*άω*, *χορταίνω*), ναυτία, δυσφορία, λύπη, εκνευρισμός, σε Ηρόδ., Ευρ.

ἄσηθῆναι, απαρ. αορ. α' του *άσάομαι*.

ἄ-σήμαντος, -ον (σημαίνω) · **I.** αυτός που δεν έχει αρχηγό ή ποιμένα, σε Ομήρ. Ιλ. **II.** ασφράγιστος, ασημείωτος, σε Ηρόδ.

ἄσημος, Δωρ. **ἄ-σᾶμος**, -ον (σήμα) · **I.** αυτός που δεν έχει σημείο ή σημάδι, *άσημος χρυσός*, άκοπος χρυσός, σε φυσική κατάσταση, σε Ηρόδ. · *άσημον ἀργύριον*, σε Θουκ. · *άσημα ὄπλα*, όπλα χωρίς σήμα, σε Ευρ. **II.** λέγεται για θυσίες ή χρησμούς, αυτός που δεν παρέχει κανένα σημάδι, ακατανόητος, ακατάληπτος, ασαφής, σε Ηρόδ., Τραγ. **III.** αυτός που δεν αφήνει κανένα σημάδι ή ίχνος, ακαθόριστος, σε Σοφ. · λέγεται για ήχους, άναρθρος, ακατάληπτος, σε Ηρόδ. · *άσημα βοῆς* = *άσημος βοή*, σε Σοφ. · γενικά,

απαρατήρητος, αδιάκριτος, σε Αισχύλ., Σοφ. **IV**. λέγεται για πρόσωπα, πόλεις κ.λπ., ασημαντος, άγνωστος, μικρός, αφανής, σε Ευρ.

ἄ-σήμων, -ον, γεν. -ονος, = ἄσημος III, σε Σοφ.

ἄσθeneia, γεν. -ας, Ιων. -ης, ἢ, **1**. ἔλλειψη δύναμης, αδυναμία, ατονία, νοσηρότητα, σε Ηρόδ., Θουκ. κ.λπ.· ἄσθeneia βίου, πενία, φτώχεια, σε Ηρόδ.

2. ασθένεια, αρρώστια, σε Θουκ.

ἄσθενέω, μέλ. -ήσω, εἶμαι αδύναμος, άtonος, ασθeneικός, σε Ευρ., Θουκ. κ.λπ.· ἡσθένησε, αρρώστησε, σε Δημ.

ἄ-σθενής, -ές (σθένος)· **I. 1**. αυτός που δεν έχει δύναμη, αδύναμος, άtonος, σε Ηρόδ. κ.λπ.· ἄσθενέστερος πόνον ἐνεγκεῖν, πάρα πολύ αδύνατος ώστε να υποστεί πόνο, σε Δημ.· τὸ ἄσθενές = ἄσθeneia, σε Θουκ. **2**. λέγεται ως προς την παρουσία, αδύναμος, φτωχός, άπορος, σε Ηρόδ., Ευρ.· οἱ ἄσθενέστεροι, οι φτωχοί, σε Ξεν. **3**. ασημαντος, οὐκ ἄσθενέστατος σοφιστής, σε Ηρόδ.· λέγεται για ποτάμια, μικρός, μηδαμινός (αυτός που έχει λίγο νερό), στον ίδ. **II**. επίρρ., ἄσθενῶς, ελαφρώς, λίγο, σε Πλάτ.· συγκρ. -έστερον ἢ -έστερα, στον ίδ., Θουκ.

ἄσθενόω, μέλ. -ώσω, αδυνατιζώ, εξασθενίζω, σε Ξεν.

ἄσθμα, -ατος, τό (ἄω, φυσώ, πνέω)· **I**. μικρή, σύντομη ανάσα, λαχάνιασμα από το μόχθο, σε Ομήρ. Ιλ., Αισχύλ. **II**. γενικά, ανάσα, αναπνοή, σε Μόσχ.· ισχυρή πνοή, φύσημα, σε Ανθ.

ἄσθμαίνω (ἄσθμα), ανασαίνω βαριά, αγκομαχώ, λαχανιάζω, αναπνέω με δυσκολία, για κάποιον που ανασαίνει με κόπο ἢ πεθαίνει, κυρίως σε μτχ. ενεστ., σε Ομήρ. Ιλ.

Ἀσία[ἄ], Ιων. -ίη, ἢ, ἢ Ἀσία, σε Ηρόδ., Αττ.· επίθ. **Ἀσιανός, -ή, -όν**, Ασιατικός κ.λπ.· θηλ. **Ἀσιάς, -άδος**· **Ἀσίς, -ίδος** (το δεύτερο με ἄ), σε Αισχύλ., Ευρ.· Ἀσιάς (ενν. κιθάρα), ἢ κιθάρα όπως τελειοποιήθηκε στη Λέσβο· επίσης, **Ἀσιάτης**, θηλ. -ἄτις, Ιων. -ήτης, σε Αισχύλ., Ευρ.

Ἀσι-άρχης, -ου, ὁ (ἄρχω), άρχοντας της Ασίας, ανώτατος θρησκευτικός άρχοντας υπό των Ρωμαίων στην επαρχία της Ασίας, σε Κ.Δ.

Ἀσιάς, Ἀσιάτης, βλ. [Ἀσία](#).

Ἀσιᾶτο-γενής, -ές (γίγνομαι), αυτός που έχει Ασιατική καταγωγή, σε Αισχύλ.

ἄ-σίδηρος[ι], -ον, **I**. αυτός που δεν προέρχεται από σίδηρο, σε Ευρ.· αυτός που δεν είναι κατασκευασμένος από σίδηρο, σε Ανθ. **II**. αυτός που δεν έχει ξίφος, άοπλος, σε Ευρ.

Ἀσιήτις, Ιων. αντί Ἀσιᾶτις, βλ. [Ἀσία](#).

ἄ-σικχος, -ον, αυτός που δεν σιχαίνεται, σε Πλούτ. (αμφιβ. προέλ.).

ἄ-σινής, -ές (σίνομαι)· **I. 1**. αβλαβής, σῶος, λέγεται για πρόσωπα, σε Ομήρ. Οδ., Ηρόδ.· ασφαλής, ευτυχισμένος στη ζωή, τυχερός, σε Αισχύλ. **2**. λέγεται για πράγματα, αβλαβής, άθικτος, σε Ηρόδ. **II. 1**. Ενεργ., αυτός που δεν βλάπτει, στον ίδ.· μη βλαβερός, σε Ξεν. **2**. αυτός που προστατεύει από το κακό, τη ζημιά, προστατευτικός, σε Αισχύλ. **III**. επίρρ., ἄσινῶς, αγαθά, αθῶα· υπερθ. -έστατα, σε Ξεν.

Ἄσιος[ἄ], -α, -ον, Ασιατικός, σε Ομήρ. Ιλ.

ἄσις[ἄ], -εως, ἢ, λάσπη, όπως αυτή που κατεβάζει ο ποταμός, σε Ομήρ. Ιλ.

Ἀσίς[ἄ], βλ. [Ἀσία](#).

ἄσιτέω, μέλ. -ήσω, απέχω από το φαγητό, νηστεύω, σε Ευρ., Πλάτ.

ἄσιτία, Ιων. -ίη, ἢ, ἔλλειψη φαγητού, σε Ηρόδ., Ευρ.

ἄ-σίτος, -ον, αυτός που δεν λαμβάνει τροφή, αυτός που νηστεύει, σε Ομήρ. Οδ., Αττ.

ἄσκαλᾶβώτης, -ου, ὁ, κατάστικτη, πιτσιλωτή σαύρα, Λατ. stellio, σε Αριστοφ. (άγν. προέλ.).

ἄ-σκάλλος, -ον (σκάλλω), αυτός που δεν έχει σκαλιστεί, άσκαφος, σε Θεόκρ. **ἄσκάντης, -ου, ὁ, I.** φτωχή κλίνη, αχυρόστρωμα, σε Αριστοφ. **II.** φέρετρο, νεκροκρέβατο, σε Ανθ. (ἀγν. προέλ.).

ἄσκαρδάμυκτί, επίρρ., χωρίς να κινηθούν τα βλέφαρα, χωρίς να ανοιγοκλείσουν τα βλέφαρα, πολύ γρήγορα, ακαριαία, σε Ξεν.

ἄ-σκαρδάμυκτος, -ον (σκαρδαμύσσω), αυτός που δεν ανοιγοκλείνει τα βλέφαρα, αυτός που δεν κινεί τα βλέφαρα, σε Αριστοφ.

ἄσκεθής, -ές, Επικ. αντί *ἀσκηθής*, σε Ομήρ. Οδ.

ἄ-σκελής, -ές (α ευφωνικό, σκέλλω)· I. ταλαιπωρημένος, μαραμένος, σε Ομήρ. Οδ. **2.** ουδ., *ἀσκελές*, ως επίρρ., βίαια, επιμόνως, πεισματικά, *ἀσκελές ἀεί*, στο ιδ.· ομοίως, *ἀσκελέως ἀεί*, σε Ομήρ. Ιλ.

ἄ-σκέπαρνος, -ον (σκέπαρνον)· I. αυτός που δεν έχει πελεκηθεί με τσεκούρι, απελέκτος, σε Σοφ.

ἄ-σκεπτος, -ον (σκοπέω)· I. απερίσκεπτος, ασυλλόγιστος, αστόχαστος, σε Πλάτ.· επίρρ., *-τως*, απερίσκεπτα, σε Θουκ. κ.λπ. **II.** ανεξέταστος, απαρατήρητος, σε Ξεν.

ἄ-σκευής, -ές (σκευή), αυτός που δεν έχει τα εργαλεία της τέχνης του, σε Ηρόδ.

ἄ-σκευος, -ον (σκευή), απaráσκευος, απροετοίμαστος, σε Σοφ.· με γεν., ανεφοδιάστος, άοπλος, στον ιδ.

ἄσκέω, μέλ. -ήσω, αόρ. α' ἤσκησα, παρακ. ἤσκηκα· I. 1. κατασκευάζω τεχνηέντως, επεξεργάζομαι με τέχνη, μορφοποιώ, σε Όμηρ.· *ἀσκήσας*, επιδέξια, στον ιδ. **2.** λέγεται για τον στολισμό, ντύνω επιμελώς, στολίζω, διακοσμώ, κοσμώ, εξωραίζω, σε Ηρόδ. — Παθ., *πέπλοισι Περσικοῖς ἤσκημένη*, σε Αισχύλ. — Μέσ., *σῶμ' ἤσκήσατο*, γύμνασε το σώμα του (το στόλιζε γυμνάζοντάς το), σε Ευρ. **II.** στον πεζό λόγο, ασκώ, εξασκώ, γυμνάζω, Λατ. *exercere*, κυρίως για αθλητική άσκηση: **1.** λέγεται για πρόσωπο που γυμνάζεται, σε Αριστοφ.· *ἀσκεῖν τὸ σῶμα εἰς ἢ πρὸς τι*, σ' ένα αντικείμενο ή για κάποιο σκοπό, σε Ξεν. κ.λπ. **2.** με αιτ. του ασκούμενου πράγματος, *ἀσκῶ τέχνην*, σε Ηρόδ.· μεταφ., *ἀσκῶ τὴν ἀλήθειαν*, στον ιδ.· *κακότητα*, σε Αισχύλ.· *ἀσέβειαν*, σε Ευρ. **3.** με απαρ., *ἄσκει τοιαύτη μένειν*, προσπάθησε να παραμείνει, έτσι, σε Σοφ.· *ἀσκέω ἀγαθὰ ποιεῖν*, εξασκούμε στις αγαθές πράξεις, σε Ξεν. **4.** απόλ., ασκούμε, εκπαιδεύομαι, προσπαθώ, κοπιάζω, *οἱ ἀσκοῦντες*, αυτοί που ασκούνται στις αθλητικές ασκήσεις, στον ιδ.

ἄ-σκηθής, -ές, αβλαβής, σώος, άθικτος, αkéραιοσ, σε Όμηρ. (αμφίβ. προέλ.).

ἄσκημα, -ατος, τό (ἀσκέω), άσκηση, εξάσκηση, σε Ξεν.

ἄ-σκηνος, -ον (σκήνη), αυτός που δεν έχει σκηνή, υπαίθριος, σε Πλούτ. **ἄσκησις, -εωσ, ἡ (ἀσκέω)· I.** άσκηση, εξάσκηση, εκγύμναση, σε Θουκ., Ξεν. κ.λπ.· σε πληθ., ασκήσεις, γυμνάσματα, σε Πλάτ.· με γεν., *ἄσκησίς τινος*, άσκηση για ή σε κάτι, στον ιδ. **II.** γενικά, τρόπος ζωής, επάγγελμα, τέχνη, σε Λουκ.

ἄσκητέος, -α, -ον, ρηματ. επίθ. του *ἀσκέω*· **I.** που πρέπει να εξασκηθεί, σε Ξεν. **II.** *ἀσκητέον*, αυτό που πρέπει κάποιος να ασκήσει, *σοφίαν*, σε Πλάτ.

ἄσκητής, -οῦ, ὁ (ἀσκέω), αυτός που ασκεί, καταγίνεται με οποιαδήποτε τέχνη ή επάγγελμα, *ἀσκητής τῶν πολεμικῶν*, σε Ξεν.· ιδίως, αθλητής, αυτός που εξασκείται για την παλαίστρα, σε Αριστοφ., Πλάτ.

ἄσκητός, -ῆ, -όν (ἀσκέω), **I. 1.** κατεργασμένος, ψιλοδουλεμένος, σε Ομήρ. Οδ.· ο διακοσμημένος, *πέπλω*, με ένδυμα, *πέπλο*, σε Θεόκρ. **2.** αυτός που μπορεί να αποκτηθεί με άσκηση, σε Πλάτ., Ξεν. **II.** λέγεται για πρόσωπα, εκπαιδευμένος, εξασκημένος σ' ένα πράγμα, με δοτ., σε Πλούτ.

ἄ-σκιος, -ον (σκιά), αυτός που δεν έχει σκιά, σύνδενδρος, σε Πίνδ.

Ἀσκληπιός, Δωρ. **-ἄπιός, ὄ**, ο Ασκληπιός, Λατ. Aesculapius, Θεσσαλός ηγεμόνας, διάσημος γιατρός, σε Ομήρ. Ιλ.· μεταγεν., θεωρήθηκε γιος του Απόλλωνα, προστάτης θεός της Ιατρικής· *Ἀσκληπιάδαι* ή *-ίδαι, οί*, όνομα για γιατρούς, σε Θέογν., Σοφ.· **Ἀσκληπιεῖον**, τό, ναός του Ασκληπιού, σε Λουκ.· **Ἀσκληπίειος**, -α, -ον, αυτός που ανήκει στον Ασκληπιό, *Ἀσκληπίεια* (ενν. *ἱερά*), η γιορτή του Ασκληπιού, σε Πλάτ.

ἄ-σκοπος, -ον (σκοπέω)· **I.** απερίσκεπτος, άστοχος, σε Ομήρ. Ιλ.· απρόσεκτος σ' ένα πράγμα, με γεν., σε Αισχύλ. **II. 1.** Παθ., αόρατος, αθέατος, σε Σοφ. **2.** αυτός που δεν μπορεί να γίνει ορατός, ακατανότος, ασαφής, σκοτεινός, σε Αισχύλ., Σοφ.· ακατανόητος, ανυπολόγιστος, στο ίδ.

ἄ-σκοπος, -ον (σκοπός), άσκοπος, μάταιος, τυχαίος, σε Λουκ.

άσκός, ὄ, 1. δερμάτινος σάκος, ασκί, τουλούμι, ασκί με κρασί, σε Όμηρ.· *άσκός βοός*, ασκός, σάκος μέσα στον οποίο ο Αίολος είχε τους ανέμους κλεισμένους, σε Ομήρ. Οδ.· *άσκός Μαρσுவέ*, ασκός κατασκευασμένος από το δέρμα του Μαρσούα, σε Ηρόδ.· *κοιλιά*, σε Ευρ. **2.** παροιμ. χρήση, *άσκόν δείρειν τινα*, γδέρνω κάποιον ζωντανό, *κακομεταχειρίζομαι*, *κακοποιώ*, σε Αριστοφ.· *άσκός δεδάρθαι*, σε Σόλων.

Ἀσκόλια, τά (άσκός), δεύτερη μέρα των αγροτικών Διονυσίων (τα μικρά ή κατ' αγρούς) όπου χόρευαν πάνω σε φουσκωμένα ασκιά, Λατ. "unctos saluere per utres".

άσκολιάζω, μέλ. -σω, χορεύω όπως στα *Ἀσκόλια*, σε Αριστοφ.

ἄσκωμα, -ατος, τό (άσκός), δέρμα που χρησίμευε στην εύκολη κίνηση του κουπιού, έμπαινε γύρω από τον σκαλμό για να κάνει την κωπηλατική κίνηση πιο εύκολη, σε Αριστοφ.

ἄσμα, -ατος, τό (ἄδω), άσμα, λυρική ωδή ή τραγούδι, σε Πλάτ.

ἄσμάτο-κάμπτης, -ου, ὄ (κάμπτω), αυτός που τραγουδά με τσακίσματα της φωνής του, σε Αριστοφ.

άσμενίζω, μέλ. -σω, είμαι πολύ ευχαριστημένος, σε Πολύβ.

ἄσμενος, -η, -ον (ἡδομαι, μτχ. παρακ. ἡσμένος)· πολύ ευχαριστημένος, χαρούμενος, πάντα με ρήμα, *φύγενᾶσμενος*, διέφυγε ευχάριστα ή ήταν χαρούμενος που είχε διαφύγει, σε Όμηρ. κ.λπ.· *έμοι δέ κεν άσμένω εἴη*, πόσο χαρούμενο θα με έκανε! σε Ομήρ. Ιλ.· *άσμένω δέσοι νύξ άποκρύψει φάος*, θα χαρείς όταν η νύχτα αποκρύψει το φως, σε Αισχύλ.· *επίρρ.*, *άσμένως*, μετά χαράς, ευχάριστα, πρόθυμα, στον ίδ., Ευρ.· *υπερθ.*, *άσμεναίτατα, -έστατα*, σε Πλάτ.

ἄσομαι, μέλ. του *ἄδω*.

άσοφία, ή, απερίσκεψία, ηλιθιότητα, σε Πλούτ., Λουκ.

ἄσοφος, -ον, απερίσκεπτος, ηλίθιος, ανόητος, σε Θέογν.

άσπάζομαι, μέλ. -άσομαι, αποθ.: **1.** υποδέχομαι ευχάριστα, χαιρετίζω ευγενικά, Λατ. *salutare, τινα*, σε Όμηρ. κ.λπ.· ως συνηθισμένος τρόπος συνάντησης, *άσπάζομαι σε ή άσπάζομαι μόνο*, σε Αριστοφ.· *πρόσωθεν αὐτήν άσπάζομαι*, την χαιρετώ από σεβαστή απόσταση, δηλ. κρατιέμαι μακριά απ' αυτή, την αποφεύγω, σε Ευρ.· επίσης, αποφεύγω, στον ίδ., Ξεν. **2.**

εναγκαλιζομαι, φιλώ, χαϊδεύω, θωπεύω, σε Αριστοφ.· λέγεται για σκύλους, Λατ. *blandiri*, σε Ξεν. **3.** λέγεται για πράγματα, επιζητώ πρόθυμα, επιδιώκω, Λατ. *amplector, άσπάζομαι τὸν οἶνον*, σε Πλάτ. **4.** *άσπάζομαι ὅτι*, δέχομαι με χαρά, σε Αριστοφ.

ἀ-σπαίρω (α ευφωνικό, σπαίρω), ασθμαίνω, αγκομαχώ, τινάζομαι σπασμωδικώς, σπαρταρώ, λέγεται για κάποιον που πεθαίνει, σε Όμηρ., Ηρόδ.· αλλά, *μοῦνος ἤσπαιρε*, ήταν ο μόνος που ακόμα αντιστεκόταν, σε Ηρόδ. **ἀσπάλαθος, ὁ ἢ ἡ**, ασπάλαθος, αγκαθωτό χαμόδεντρο, που παράγει ευωδιαστό λάδι, σε Θέογν.· και ως είδος βασανιστηρίου, σε Πλάτ. (άγν. προέλ.).

ἄ-σπαρτος, -ον (σπείρω)· **1.** λέγεται για τη γη, άσπαρτος, ακαλλιέργητος, σε Ομήρ. Οδ. **2.** λέγεται για φυτά, αυτός που δεν σπέρνεται, αυτός που φυτρώνει μόνος του, αυτοφυής, στο ίδ.

ἀσπάσιος, -α, -ον και -ος, -ον (ἀσπάζομαι)· **I.** ευπρόσδεκτος, καλοδεχούμενος, σε Όμηρ. **II.** πολύ ευχαριστημένος, χαρούμενος, στον ίδ.· επίρρ. -ίως, χαρούμενα, μετά χαράς, στον ίδ., Ηρόδ.

ἄσπασμα, -ατος, τό (ἀσπάζομαι), χαιρετισμός, ιδίως σε πληθ., εναγκαλισμοί, σε Ευρ.

ἀσπασμός, ὁ, χαιρετισμός, εναγκαλισμός, φίλημα, σε Θέογν., Κ.Δ.

ἀσπαστός, -ή, -όν, = ἀσπάσιος, ευχάριστος, σε Ομήρ. Οδ., Ηρόδ.· επίρρ., -τως, στον ίδ.

ἄ-σπειστος, -ον (σπένδω), αυτός που δεν καταπραΰνεται από σπονδές, αδιάλλακτος, ανυποχώρητος, σε Δημ.

ἄ-σπερμος, -ον (σπέρμα), αυτός που δεν έχει σπόρους ή απογόνους, άσπορος ή άτεκνος, σε Ομήρ. Ιλ.

ἀ-σπερχές (α ευφωνικό, σπέρχω), ουδ., χρησιμ. ως επίρρ., εσπευσμένα, σφοδρά, βίαια, σε Όμηρ.

ἄ-σπετος, -ον (εἰπεῖν), ανείπωτος, ανέκφραστος, απερίγραπτα μεγάλος, σε Όμηρ.· ουδ. ως επίρρ., *ἀνείπωτα*, σε Ομήρ. Ιλ.

ἀσπίδ-αποβλής, ἡ (ἀποβάλλω), αυτός που πετά μακριά την ασπίδα του, ρίψασπις, σε Αριστοφ.

ἀσπίδη-φόρος, -ον (φέρω), αυτός που φέρει ασπίδα, φέρασπις, σε Αισχύλ., Ευρ.

ἀσπίδιώτης, ὁ (ἀσπίς), αυτός που φέρει ασπίδα, πολεμιστής, ασπιδοφόρος, σε Ομήρ. Ιλ.

ἀσπίδό-δουπος, -ον, αυτός που κάνει κρότο, θορυβεῖ με τις ασπίδες, σε Πίνδ.

ἀσπίδο-πηγεῖον, τό (πήγνυμι), εργαστήριο κατασκευαστή ασπίδων, ασπιδοποιού, σε Δημ.

ἀσπίδ-οὔχος, ὁ (ἔχω), αυτός που έχει ασπίδα, ασπιδοφόρος, σε Ευρ.

ἀσπίδο-φέρμων, -ον (φέρβω), αυτός που τρέφεται, ζει από την ασπίδα, δηλ. από τον πόλεμο, πολεμικός, σε Ευρ.

ἄ-σπίλος, -ον (σπίλος), αυτός που δεν έχει κηλίδα, σημάδι, ακηλίδωτος, σε Ανθ., Κ.Δ.

ἀσπίς, -ίδος, ἡ, I. 1. στρογγυλή ασπίδα, Λατ. *clipeus*, από δέρμα βοδιού, καλυμμένη με μεταλλικές πλάκες, με προεξοχή (*ὄμφαλός*) στη μέση, διακοσμημένη με αραποσιτιά (*θύσανοι*)· αντίθ. προς την στενόμακρη ασπίδα (*ὄπλον*, Λατ. *scutum*) που χρησιμοποιείται από τους οπλίτες (*ὄπλιται*). **2.** στον πεζό λόγο, για να δηλώσει το σώμα των στρατιωτών, *ὀκτακισχιλίῃ ἀσπίς*, οκτώ χιλιάδες στρατιώτες οπλισμένοι, σε Ηρόδ. **3.** σε στρατιωτικές φράσεις: *ἐπ' ἀσπίδας πέντε καὶ εἴκοσι τάξασθαι*, σε βάθος είκοσι πέντε ανδρών, σε Θουκ.· *ἐπ' ἀσπίδα, παρ' ἀσπίδα* (αντίθ. *ἐπὶ δόρυ*), προς τα αριστερά ή στα αριστερά, επειδή η ασπίδα κρατιόταν από το αριστερό χέρι, σε Ξεν.· *παρ' ἀσπίδα στήναι*, στέκομαι στη μάχη, σε Ευρ. **II.** ασπίδα, φίδι Αιγυπτιακό, σε Ηρόδ.

ἀσπιστήρ, -ῆρος, ὅ, = το επόμ., σε Σοφ., Ευρ.

ἀσπιστής, -οῦ, ὅ, αυτός που είναι οπλισμένος με ασπίδα, πολεμιστής, γεν. πληθ. *ἀσπιστάων*, σε Ομήρ. Ιλ.· ως επίθ., *ἀσπισται μόχθοι τευχέων*, δηλ. η ασπίδα του Αχιλλέα, σε Ευρ.

ἀσπίστωρ, -ορος, ὅ, = το προηγ., *κλόνοι ἀσπίστορες*, σύγκρουση ασπιδοφόρων πολεμιστών, σε Αισχύλ.

ἄ-σπλαγχνος, -ον (σπλάγγον), αυτός που δεν έχει σπλάγχνα ή καρδιά· μεταφ., άκαρδος, άψυχος, δειλός, σε Σοφ.

ἄ-σπονδος, -ον (σπονδή)· I. αυτός που δεν προσφέρει σπονδές, λέγεται για κάποιον θεό, στον οποίο δεν χύνονται χοές, *ἄσπονδος θεός*, δηλ. θάνατος, σε Ευρ. **II. 1.** αυτός που δεν κάνει κανονική ανακωχή (που επικυρώνεται με *σπονδαί*), σε Θουκ.· *ἀσπόνδους τοὺς νεκροὺς ἀνελέσθαι*, πήραν τους νεκρούς τους χωρίς σπονδές, στον ίδ.· *τὸ ἄσπονδον*, διατήρηση μιας συμφωνίας ή συνθήκης με άλλους, ουδετερότητα, στον ίδ. **2.** αυτός που δεν δέχεται καμία ανακωχή, αδιάλλακτος, θανάσιμος, Λατ. *internecinus*, λέγεται για τον πόλεμο, σε Αισχύλ., Δημ.

ἄ-σπορος, -ον (σπείρω), = *ἄσπαρτος*, σε Δημ.

ἄ-σπούδαστος, -ον (σπουδάζω), αυτός που δεν αναζητά με ζήλο κάτι, αυτός που δεν αξίζει να τον ζητά κανείς, επιβλαβής, σε Ευρ.

ἄ-σπουδί[τ] ή -εἰ (σπουδή), επίρρ., χωρίς ζήλο, χωρίς προσπάθεια, αισχρά, σε Ομήρ. Ιλ.

ἄσσα, I. Ιων. αντί *ἄτινα*, ουδ. πληθ. του *ὄστις*, τα οποία, εκείνα τα οποία, ὅ,τι, οτιδήποτε, σε Ομήρ. Ιλ., Ηρόδ. **II. ἄσσα,** Ιων. αντί *τινά*, μερικά, *ὅποῖτ' ἄσσα*, τι λογής; σε Ομήρ. Οδ.· *πόσ' ἄττα*; σε Αριστοφ.

ἄσσάριον, τό, υποκορ. του Λατ. *as*, πολύ μικρό, λεπτό νόμισμα, σε Κ.Δ., Πλούτ.

ἄσσον, συγκρ. επίρρ. του *ἄγχι*, κοντύτερα, εγγύτερα, πιο κοντά, σε Όμηρ.· με γεν., *ἄσσον ἐμεῖο*, πιο κοντά σε μένα, σε Ομήρ. Ιλ.· με διπλό συγκρ., *μᾶλλον ἄσσον*, σε Σοφ.· απ' όπου, ως νέος συγκρ., *ἄσσοτέρω*, με ή χωρίς γεν., σε Ομήρ. Οδ.· υπερθ., *ἄσσοτάτω*, σε Ανθ.· απ' όπου, επίθ. *ἄσσοτάτος*, στον ίδ. **Ἀσσύριοι[ῶ], οἱ,** οι Ασσύριοι, σε Ηρόδ.· **Ἀσσυρία,** Ιων. **-ίη** (ενν. *γη*), ή, η χώρα Ασσυρία, στον ίδ.

ἄσσω, Αττ. συνηρ. αντί *ἄισσω*.

ἄ-στάθης, -ές (ἵσταμαι), ασταθής, άστατος, αβέβαιος, σε Ανθ.

ἄ-στάθμητος, -ον (σταθμάομαι), ασταθής, άστατος, *άστερες*, σε Ξεν.· *ὁ δῆμος ἀστάθμητον πρᾶγμα*, σε Δημ.· αβεβαιότητα της ζωής, σε Ευρ.· *τὸ ἀστάθμητον*, το αβέβαιο, σε Θουκ.

ἄστακτί, επίρρ., όχι με σταγόνες, δηλ. αφθόνως, σε Σοφ., Πλάτ.

ἄστακτος, αυτός που δεν στάζει, αυτός που ρέει, σε Ευρ.

ἄ-στάλακτος, -ον (σταλάσσω), αυτός που δεν στάζει, σε Πλούτ.

ἄστάνδης, ὅ, ταχυδρόμος, αγγελιαφόρος, Περσική λέξη, σε Πλούτ.

ἄ-στασίαστος, -ον (στασιάζω), αυτός που δεν διαταράσσεται από στάσεις, διχόνειες, σε Θουκ.· λέγεται για προσωπα, ελεύθερος από κομματικό πνεύμα, μη φατριαστικός, σε Πλάτ.

ἄστατέω, μέλ. *-ήσω*, είμαι ασταθής, περιπλανιέμαι, σε Κ.Δ.

ἄ-στάτος, -ον (ἵσταμαι), ασταθής, σε Πλούτ.

ἄσταφιδίτης, -ου, ὅ, θηλ. **-ίτις, -ιδος,** αυτός που προέρχεται από σταφίδες, σε Ανθ.

ἄ-σταφίς, -ίδος, ή (*α ευφωνικό, σταφίς*), ως περιληπτικό ουσιαστικό, αποξηραμένα σταφύλα, σταφίδες, Λατ. *uva passa*, σε Ηρόδ.

ἄ-στάχυς, -υος, ὄ (α ευφωνικό, σταχύς), στάχυ από σιτηρά, σε Ομήρ. Ιλ., Ηρόδ.

ἄ-στεγαστος, -ον (στεγάζω), ἀκάλυπτος, διὰ τὸ ἀστεγαστον, επειδή δεν υπήρχε στέγη, σε Θουκ.

ἄστείζομαι, αποθ., μιλά ευφυώς, αστειεύομαι, σε Πλούτ.

ἄστεϊος, -α, -ον (ἄστυ), αὐτός που προέρχεται ἀπὸ τὴν πόλη, ἀπ' ὅπου, ὅπως Λατ. urbanus, αὐτός που ἀνατράφηκε στὴν πόλη, ευγενής, ευγενικός, ἀντίθ. πρὸς τὸ ἀγροϊκος, σε Πλάτ.· ἐξευγενισμένος, λεπτός, χαριτωμένος, ευφυής, ἐξυπνος, σε Ἀριστοφ., Πλάτ.· εἰρων., ἀστεῖον κέρδος, ωραῖο κέρδος..., σε Ἀριστοφ.

ἄ-στεμφής, -ές (στέμβω)· **1.** ἀκίνητος, ἀδιάσειστος, ἀμετάτρεπτος, σε Ομήρ. Ιλ.· ἀστεμφές ἔχεσκε [τὸ σκῆπτρον], τὸ κράτησε ὀρθιο καὶ ἀκίνητο, στο ἰδ.· ἐπίρρ., ἀστεμφέως ἐχέμεν, εσεῖς να τὸν βαστάτε γερά, σε Ομήρ. Οδ.· ἐπίσης, οὐδ. ἀστεμφές, ὡς ἐπίρρ., ἀκαμπτα, γερά, σταθερά, σε Μόσχ. **2.** λέγεται γιὰ πρόσωπα, σταθερός, ἀκαμπτος, ἀλύγιστος, σε Θεόκρ.

ἄ-στενάκτος, -ον (στενάζω), αὐτός που δεν βγάζει στεναγμό ἢ βογκητό, ἀγόγγυστος, σε Σοφ., Ευρ.

ἄστεον, ρημ. ἐπίθ. τοῦ ἄδω, αὐτό που πρέπει να ἐγκωμιαστεί, να ἐξυμνηθεῖ, σε Ἀριστοφ., Πλάτ.

ἄ-στεπτος, -ον (στέφω), αὐτός που δεν ἔχει στέμμα, σε Ευρ.

ἄ-στεργ-ἄνωρ[ἄν], -ορος, ὄ, ἦ (στέργω, ἀνήρ), που δεν ἀγαπά τοὺς ἄντρες, που ἀποφεύγει τὸ γάμο, σε Αἰσχύλ.

ἄ-στεργής, -ές (στέργω), ἀνεπιθύμητος, ἀδυσώπητος, μισητός, σε Σοφ.

ἄστερόεις, -εσσα, -εν (ἀστήρ)· **I.** ἐνάστρος, γεμάτος ἀστέρια, σε Ομήρ. Ιλ. **II.** ὅμοιος με ἀστέρι, αὐτός που λάμπει σαν ἀστέρι, στο ἰδ.

ἄ-στεροπή, ἦ (α ευφωνικό, στεροπή), ἀστραπή, σε Ομήρ. Ιλ.

ἄστεροπητής, -οῦ, ὄ, αὐτός που ἀστράφτει, λέγεται γιὰ τὸν Δία, σε Ομήρ. Ιλ.

ἄστερ-ωπός, -όν (ἀστήρ, ὦψ)· **I.** ἀστεροειδής, λαμπρός, σε Ευρ. **II.** ἐνάστρος, στον ἰδ.

ἄ-στέφᾶνος, -ον, αὐτός που δεν ἔχει στεφάνι, ἀστεφάνωτος, σε Ευρ.

ἄ-στεφάνωτος, -ον (στεφανόω), ἀστεφάνωτος, αὐτός που δεν εἶναι στεφανωμένος, σε Πλάτ. κ.λπ.

ἀστή, ἦ, θηλ. τοῦ ἀστός, σε Ηρόδ. κ.λπ.

ἄ-στηλος, -ον (στήλη), αὐτός που δεν ἔχει ἐπιτύμβια στήλη, σε Ἀνθ.

ἀστήρ, ὄ, γεν. -έρος, δοτ. πληθ. ἄστρασι (ὄχι ἀστράσι)· **1.** ἀστέρι, σε Ομήρ. Ιλ. κ.λπ.· πρβλ. [ἄστρον](#). **2.** φλόγα, φως, φωτιά, σε Ευρ. (ἡ √ΣΤΕΡ, α ευφωνικό, πρβλ. Λατ. stella, δηλ. ster-ula).

ἄ-στήρικτος, -ον (στηρίζω), αὐτός που δεν εἶναι σταθερός, ἀσταθής, σε Ἀνθ., Κ.Δ.

ἄ-στιβής, -ές (στείβω)· **1.** ἀπάτητος, σε Αἰσχύλ.· ἔρημος, ἄβατος, σε Σοφ. **2.** αὐτός που δεν πρέπει να πατηθεῖ, ἱερός, στον ἰδ.

ἄ-στιβος, -ον, = τὸ προηγ., σε Ἀνθ.

ἀστικός, -ή, -όν (ἄστυ)· **I.** αὐτός που ἀνήκει σε πολιτεία ἢ πόλη, ἀντίθ. πρὸς τὴν ἐξοχή, σε Αἰσχύλ.· τὰ ἀστικά Διονύσια (ἐπίσης καλοῦνται τὰ κατ' ἄστυ), σε Θουκ. **II.** ὅπως τὸ ἀστεῖος, ευγενικός, ὁμορφος, ωραῖος, λεπτός, χαριτωμένος, ἀστικά (ὡς ἐπίρρ.), σε Θεόκρ.

ἄ-στικτος, -ον (στίζω), αὐτός που δεν εἶναι σηματοδεδεμένος με στίγματα, ἀκηλίδωτος, αὐτός που δεν ἔχει τατουάζ, σε Ηρόδ.

ἄ-στλέγγιστος, -ον (στλέγγις), αὐτός που δεν ἔχει ξυστεῖ, καθαρῖσται, σε Ἀνθ.

ἄ-στολος, -ον, άντυτος, ανεφοδίαστος, λέγεται για το πορθμείο του Χάροντα, χρησιμ. με τον ίδιο τρόπο όπως *γάμος, ἄγαμος*, σε Αισχύλ.

ἄ-στομος, -ον (στόμα) · I. αυτός που δεν έχει στόμα· λέγεται για τα άλογα, ατίθασος, δύστροπος, σε Σοφ. **II.** λέγεται για σκύλους, αυτός που έχει μαλακό στόμα, ανίκανος να κρατήσει κάτι με τα δόντια, που δεν μπορεί να δαγκώσει, σε Ξεν. **III.** λέγεται για μέταλλα, μαλακός, αυτός που δεν έχει αιχμηρά άκρα, σε Πλούτ.

ἄ-στονάχητος, -ον (στοναχέω), αυτός που αφαιρεί τους στεναγμούς, παρηγορητικός, σε Ανθ.

ἄ-στοργος, -ον (στοργή), αυτός που δεν έχει φυσική στοργή, σε Αισχίν.· *ᾠστοργος* (δηλ. ὁ ἄστοργος), άκαρδος, σκληρός, σκληρόκαρδος, σε Θεόκρ.

ἄστός, ὁ (ἄστυ), κάτοικος της πόλης, αστός, πολίτης, σε Όμηρ., Αττ.

ἄστος, Αττ. συνηρ. αντί ἄϊστος.

ἄστοχέω, μέλ. -ήσω, χάνω το στόχο, αστοχώ, αποτυγχάνω σε κάτι, *τινοςή περιίτινος*, σε Πολύβ.· *περί τι*, σε Κ.Δ.

ἄ-στοχος, -ον, αυτός που χάνει το στόχο, αυτός που στοχεύει άσχημα, λανθασμένα σε, *τινος*, σε Πλάτ., Ανθ.

ἄστράβη, ἡ, σαμάρι μουλαριού, αναπαυτικά φοδραρισμένη σέλα, σε Δημ. (αμφίβ. προέλ.).

ἄ-στράβης, -ές, = ἄ-στραφής, αυτός που δεν είναι στραβός, ίσιος, σε Πλάτ.

ἄστράγγαλιζω, μέλ. -σω (*ἄστράγαλος*), παίζω με τους αστραγάλους (*ἄστράγαλοι*), σε Πλάτ.

ἄστράγγαλις, -εως, ἡ, το παιχνίδι με τους αστραγάλους (*ἄστράγαλοι*), σε Αριστ.

ἄστράγαλος[τρά], ὁ · I. ένας από τους σπονδύλους, σε Όμηρ. **II.** το εξόγκωμα στην άρθρωση του ποδιού, Λατ. talus, σε Ηρόδ., Θεόκρ. **III.** πληθ.

ἄστράγαλοι, ζάρια ή το παιχνίδι που παίζεται με τα ζάρια, σε Ομήρ. Ιλ., Ηρόδ.· αρχικά ήταν κατασκευασμένα από κόκκαλα αρθρώσεων, και ποτέ δεν είχαν περισσότερες από τέσσερις επίπεδες πλευρές, ενώ οι κύβοι είχαν ἔξι· έπαιζαν ρίχνοντας τέσσερις με το χέρι· η καλύτερη ρίψη (*βόλος*), όταν το κάθε ζάρι είχε διαφορετικό αριθμό, λεγόταν *Αφροδίτη*, Λατ. jactus Veneris· η χειρότερη, όταν όλα είχαν τον ίδιο αριθμό, *Κύων*, Λατ. canis (αμφίβ. προέλ.).

ἄστραπή[ἄ], ἡ, = ἄστεροπή, στεροπή· **1.** λάμψη της αστραπής, αστραπή, σε Ηρόδ., σε Αττ.· στον πληθ., αστραπές, σε Αισχύλ., Σοφ. **2.** οποιοδήποτε έντονο φως, λαμπάδα, σε Κ.Δ.

ἄστράπηφορέω, μέλ. -ήσω, αυτός που φέρει αστραπές, σε Αριστοφ.

ἄστράπη-φόρος, -ον (φέρω), αυτός που απαστράφτει, σπινθηροβόλος, σε Ευρ.

ἄστράπτω (*α ευφωνικό, στράπτω*, πρβλ. [ἄ-στερόπη](#)), παρατ. ἤστραπτον, Ιων. ἄστράπτεσκον· αόρ. α' ἤστραψα· **I. 1.** αστράπτω, εκτοξεύω αστραπές, λέγεται για τους οϊωνούς που στέλλονται από τον Δία, σε Ομήρ. Ιλ., Αριστοφ. **2.** απρόσ., ἄστράπτει, αστράφτει, ἤστραψε, άστραψε, σε Αττ. **II.** αστράπτω, φωτίζω όπως η αστραπή, σε Σοφ., Ευρ. κ.λπ.· με σύστ. αντ., ἔξ ὀμμάτων, δ' ἤστραπτε σέλας (ενν. *Τυφών*), εξακόντισε φλόγες από τα μάτια του, σε Αισχύλ.

ἄστρασι (ὄχι ἄστράσι), δοτ. του ἄστήρ.

ἄ-στράτεια, ἡ, 1. εξάιρεση από την υπηρεσία του στρατού, σε Αριστοφ. **2.** αποφυγή της υπηρεσίας του στρατού, το οποίο στην Αθήνα θεωρείτο βαρύ αδικήμα, *φεύγειν γραφήν άστρατείας*, κατηγορούμαι για..., στον ίδ.· *άστρατείας ἄλῶναι, ὀφλεῖν*, καταδικάζομαι για..., σε Ρήτ..

ἀ-στράτευτος[ᾶ], **-ον** (στρατεύω), αυτός που δεν εκτελεί στρατιωτική υπηρεσία, αυτός που δεν υπηρέτησε ποτέ ως στρατιώτης, σε Αριστοφ.
ἀ-στράφης, **-ές** (στρέφω), = το επόμ., σε Σοφ.
ἄ-στρεπτος, **-ον**, **1.** = ἄστροφος, σε Θεόκρ.· επίρρ. **-τεί**, σε Ανθ. **2.** ἀκαμπτος, αλύγιστος, στον ίδ.
ἀστρο-γείτων, **-ον**, γεν. **-ονος**, αυτός που βρίσκεται κοντά στα αστέρια, σε Αισχύλ.
ἀστρο-θετος, **-ον**, αστρονομικός, σε Ανθ.
ἀστρολογία, **ή**, αστρονομία, σε Ξεν.
ἀστρο-λόγος, **-ον** (λέγω), = ἀστρονόμος, σε Ξεν.
ἄστρον, **τό**, κυρίως σε πληθ., αστέρια, σε Όμηρ., Αττ.· σε ενικ., λέγεται κυρίως για τον Σείριο, σε Ξεν. κ.λπ.· πρβλ. **ἄστήρ**.
ἀστρονομέω, μέλ. **-ήσω**, σπουδάζω αστρονομία, σε Αριστοφ.
ἀστρονομία, **ή**, αστρονομία, επιστήμη μελέτης του ουρανού, σε Αριστοφ., Πλάτ. κ.λπ.
ἀστρονομικός, **-ή**, **-όν**, ειδικευμένος στην αστρονομία, αυτός που σχετίζεται με την αστρονομία, σε Πλάτ.
ἀστρο-νόμος, **ὁ** (νέμω), αστρονόμος, αστεροσκόπος, σε Πλάτ.
ἄ-στροφος, **-ον** (στρέφω), αυτός που δεν στρέφεται ολόγυρα ή πίσω, αμετάβολος, ακίνητος, Λατ. irretortus, ὄμματα, σε Αισχύλ.· ἀφέρπειν ἄστροφος, φύγε μακριά χωρίς να γυρίσεις πίσω, σε Σοφ.
ἀστρῶς, **-α**, **-ον** (ἄστρον), ἑναστρος, σε Ανθ.· ἀστρῶα ἀνάγκη, ο νόμος των ἀστρων, στο ίδ.
ἀστρο-ωπός, **-όν**, = ἀστερ-ωπός, σε Ευρ.
ἄ-στροτος, **-ον**, αυτός που δεν έχει κρεβάτι ή κλίνη, σε Πλάτ.· μεταφ., αυτός που δεν είναι λείος, τραχύς, ανώμαλος, απότομος, σε Ευρ.
ἄστυ, **τό**, Επικ. γεν. **-εος**, σε Αττ. **-εως**· Αττ. πληθ. **ἄσται**· **I.** πολιτεία, πόλη, σε Όμηρ. κ.λπ.· Σούσων ἄστυ, η πόλη Σούσα, σε Αισχύλ.· ἄστυ Θήβης, σε Σοφ.
II. οι Αθηναίοι ονόμαζαν την Αθήνα Ἄστυ, όπως οι Ρωμαίοι καλούσαν τη Ρώμη Urbs, κυρίως χωρίς το άρθρο (κατά το κοινώς λεγόμενο, «βρίσκομαι στην πόλη», «πηγαίνω στην πόλη»), σε Αριστοφ.
ἀστυ-άναξ, **-ακτος**, **ὁ**, ἀρχοντας της πόλης, βασιλιάς, επίθ. ορισμένων θεών, σε Αισχύλ.· σε Όμηρ., μόνο ως κύριο όνομα.
ἀστυ-βοώτης, **-ου**, **ὁ** (βοάω), αυτός που διαλαλεί απ' άκρη σ' άκρη στην πόλη, λέγεται για τον κήρυκα, σε Ομήρ. Ιλ.
ἀστυ-γείτων, **-ον**, γεν. **-ονος**, **1.** κοντινός ή γειτονικός σε μια πόλη, σε Ηρόδ., Αισχύλ. **2.** ως ουσ., γειτονικός σε μια πόλη, γειτνιαζών, όμορος, σε Ηρόδ., Θουκ.
ἄστυ-δε, επίρρ., προς την πόλη, σε Όμηρ.
ἀστυ-δρομέομαι, Παθ., ληηλατούμαι από επιδρομείς, σε Αισχύλ.
ἄ-στυλος, **-ον**, αυτός που δεν έχει στύλο ή υποστήριγμα, σε Ανθ.
ἀστυ-νίκος πόλις, (νίκη), **ή**, Αθήνα η νικηφόρος πόλη, σε Αισχύλ.
ἀστυνομέω, μέλ. **-ήσω**, είμαι ἀστυνόμος, σε Δημ.
ἀστυνομία, **ή**, το επάγγελμα του αστυνόμου (ἀστυνόμος), σε Αριστ.
ἀστυνομικός, **-ή**, **-όν**, αυτός που ανήκει ή ταιριάζει σε αστυνόμο (ἀστυνόμος) ή το επάγγελμά του, σε Πλάτ.
ἀστυ-νόμος, **ὁ** (νέμω)· **I.** αυτός που προστατεύει την πόλη, θεοί, σε Αισχύλ.· ὄργαι ἀστυνόμοι, ήθη της κοινωνικής συμβίωσης, σε Σοφ. **II.** ως ουσ., ἀρχοντας της Αθήνας που είχε την επιμέλεια της αστυνομίας, των οδών και

των δημόσιων κτιρίων· πέντε άρχοντες για την Αθήνα και πέντε για τον Πειραιά, δέκα συνολικά, σε Πλάτ. κ.λπ.

ἀστυ-οχος, -ον (ἔχω), αυτός που προστατεύει την πόλη, σε Ανθ.

ἀ-στυφέλικτος, -ον (στυφελίζω), ακίνητος, αδιατάρακτος, αδιάσειστος, σε Ξεν.

ἀ-στυφέλος, -η, -ον και -ος, -ον, αυτός που δεν είναι τραχύς, ομαλός, σε Θεογν., Ανθ.

ἀ-συγγνώμων, -ον, γεν. -ονος, αυτός που δεν συγχωρεί, αμείλικτος, ανηλεής, σε Δημ.